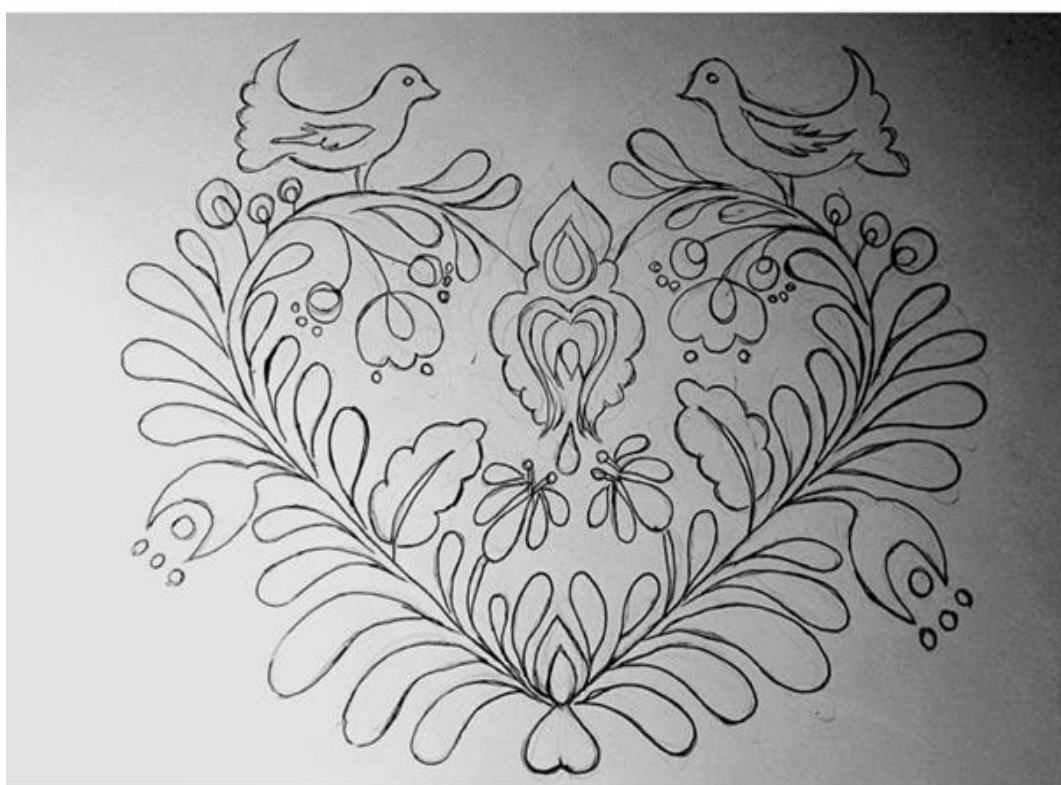

Kelet

AZ APÁCZAI GIMNÁZIUM IRODALMI LAPJA

2018. *Február 14.*

Kedves Olvasók!

Mielőtt magával sodorna a Kelet új száma, szeretnék bemutatkozni. Tóth Noémi vagyok, és ezentúl én szerkesztem iskolánk irodalmi lapját. Bátran írjatok, keressetek, hisz a lényeg az, hogy minél színesebbé tegyük a lapot. Ne féljete megmutatni azt, amire képesek vagytok, mert az alkotás csodálatos. Akár névvel, akár név nélkül juttassátok el hozzám szerzeményeiteket, hogy bővüljön ez a szuper újság. A célom az, hogy több közös projektet hozzunk létre, amik hasznosak lesznek az életben, és segítenek máshogy látni a világot, hisz minden ember más és más. Éppen ezért különleges.

Boldog vagyok, hogy sok-sok új személlyel bővült az új szám, amiben több fogalmazást találtok arról, hogy különböző emberek, különféle élettapasztalatokkal, hogyan látják a világot. Mivel itt a Valentin nap, ezért lapunk fő témája a szerelem.

Tóth Noémi

„Szépek vagytok, de üresek. Nem lehet meghalni értetek. Persze egy akármilyen járókelő az én rózsámra is azt mondhatná, hogy ugyanolyan, mint ti. Holott az az igazság, hogy ő egymaga többet ér, mint ti valamennyien, mert ő az, akit öntözgettem. Mert ő az, akire burát tettem. Mert ő az, akit szélfogó mögött óvtam. Mert róla öldöstem le a hernyókat (kivéve azt a kettőt-hármat, a lepkék miatt). Mert őt hallottam panaszkodni meg dicsekedni, sőt néha hallgatni is. Mert ő az én rózsám.”

/Antoine de Saint-Exupéry: A kis herceg/

A világ olyan, mint egy ember?

/Most a világot értelmezzük úgy, mint minden létező dolgot. Az univerzumot. /

A világ olyan, mint egy ember? Egy ember olyan, mint a világ? Milyenek vagyunk mi a világ számára, ha azt egy emberként értelmezzük? Gondolkozzunk el azon, hogy a világnak, mint létező univerzumnak mi csak egy kis része vagyunk, de mennyire káros részei. Mint egy vírus a földön, mint egy vírus az emberben. Csak a földön vagyunk képesek élni, mint a vírus, ami csak élőlények sejtjeiben él.

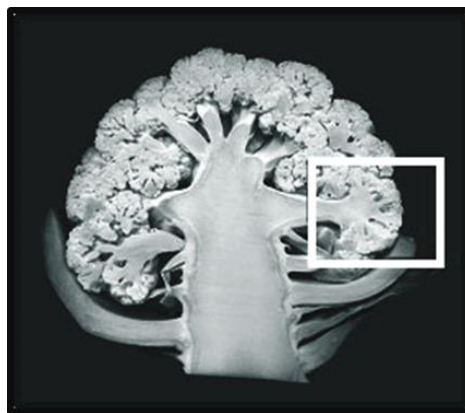
A föld egy sejt? A vírus szaporodik. Ha kijutunk az univerzumba és lakhatóvá teszünk egy másik bolygót, akkor a vírus szaporodik? A sejteken kívüli vírusrészecske, virion formájában létezik. Ez az inaktív vírust jelenti. Ha nem vagyunk/élünk a földön, csak szállunk, mint a virion, amelyet egy fehérjeburok vesz körül, ami megvédi, akkor a szaporodáshoz/másik bolygó benépesítéséhez a hibernáció a megoldás, ami inaktívvá tesz minket, és csak akkor leszünk ismét aktívak, ha egy megfelelő bolygón/sejten kötünk ki?

A vírusok ellen az ember immunrendszere védekezik. A föld működése, pl globális felmelegedés védekezési mechanika a vírus/ember ellen, vagy a sejt elpusztulását jelenti? Mi van, ha egy ember meghal? A „világember”, ha meghal, akkor mi történik? Megszűnik az univerzum? Amikor meghalunk bennünk is megszűnik egy univerzum? Fraktális mintára levezethető ez az ismétlődés ember-világ szinten? Az emberben megtalálható ez a fraktális minta?

Mik azok a fraktálok? A természetben is megtalálható elemek, melyeket megközelítve ugyan olyan mintákkal találkozunk, pl karfiol, amelyet, ha közelebbről szemügyre veszünk, ugyan azt az elemet megkapnánk, azonban a természeti elemeknél ez véges.

Az embernél is? Van bennünk is egy bolygó valahol, ahol egy vírus, mint emberiség él és szaporodik? Az emberi test is lehet egy fraktális minta a világra nézve? Tehát ha a világra rá közelítünk azon belül is a földre rá közelítve az emberre, majd egy sejtre és azon belül is yoktométerszeres részére felnagyítva (a méter billiomod részének billiomodrésze) vagy ha netán, annak is a kisebb részére, akkor abban egy világot találunk? Vagy mi vagyunk az utolsó fraktál részecske, mert a természetben a fraktálok végesek?!

XXX

A karfiol alakját az elágazódó,
kisebb virágban ugyanúgy
láthatjuk, ahogy ismétlődik

A világ olyan, mint az idő

Képzeld csak el, hogy minden tizedmásodpercben meghal valaki, és más születik a helyébe. Milyen igazságtalanság, nem de bár? Egy kósza gondolat maradtál a világon, és csakis az a kérdés, hogy vajon kinek a fejében kószálsz. Egy óra tűnhet egy élet hosszának, mikor éppen mindennél jobban vársz valamit. Egy élet tűnhet egy órának, mikor visszagondolsz mindenre, mit eddig átéltél. Egy perc alatt megváltozhat az életed, teljesen, fenekestül felforgathatják, amiben olykor évekig gyönyörködsz, vagy éppen évekig tart helyrehoznod, amit leromboltak. Percek boldogságán olykor napokig élvezkedsz, és visszahoznád, hogy még kétszer megtörténjen. Vagy még négyszer. Mikor egy csók pár másodperc, de eléd tárul a világ, és megszűnik az idő, mikor éjjel elalszol. Akkor hova tűnik? Pontosan úgy tűnik el, mint mikor gyötrelmesen szenvedsz, és nem érdekel sem éjjel, sem nappal. El is felejtéd, mikor születted, és hova tartasz. Aztán valaki segítő kart nyújt neked, aztán minden idődet ő kapja meg, és ez nem elvesztegetett idő, mert a boldogságot jelenti. Egy óriási óra vagy, mely délben kicsattan, negyedkor fáradt, majd háromnegyedkor éhes. Mikor valami rossz ér, elromlik a mutató, és te döntöd el, hogy újraindítod-e, vagy teljes egészében megjavítod azt. Egy a biztos, az óra megy tovább, mert az idő sosem áll meg. Akkor te miért csüggedsz? Miért vagy szomorú? Telik az időd...

Tóth Noémi

A világ olyan, mint...

A világ egy nagyon összetett és bonyolult dolog, és szerintem olyan, amilyen.

Sokan mondják: „Olyan, mint egy tükör!”. Én mégis úgy gondolom, több ennél. Hiszen a tükör elé sem tudunk mind odaállni, és ugyanígy, a világ sem tud mindegyikünkre hasonlítani egyidőben.

Nem mondom, hogy borzasztó hely, de lehetne ennél sokkal jobb is. Sajnos rengeteg önző ember van, akik mind saját képükre akarják formálni a világunkat. És nemcsak a nagy „irányítók”, hanem az egyszerű emberek, azok, akik dolgoznak, akik gyereket nevelnek, a diákok, azok, akik otthon ülnek, mindenki azt szeretné, hogy más legyen, és a kompromisszumok megkötése igencsak lehetetlennek tűnik számomra.

Úgy hiszem, ez okozhatja a legnagyobb problémákat, hiszen minden nézeteltérés egyre messzebb sodorja a megoldást. Mindenki meg akarja mutatni, hogy az a legjobb, amit ő akar, és azért, hogy ezt bebizonyítsák, bármire képesek. Az erdők pusztítása, az állatok pusztulása, mind azért van, mert mindenki többet, jobbat, nagyobb szeretne, és ezzel tönkre mehet minden, ami valaha egyben volt, és az életet jelentette.

Természetesen nem állítom, hogy ez minden helyzetben így van. Hiszen sokszor sikerül mégis közös célt találni, és ha csak rövid időre is, de úgy tűnhet, van remény. Ahhoz azonban, hogy valóban jobbat tegyünk a világot, nekünk is változnunk kell. Nyitni más kultúrák, nézetek felé, toleránsabban viselkedni egymással, mert amíg mi magunk nem változunk, a világ sem fog.

Csery Klaudia

Az élet számomra olyan, mint egy rózsaszál...

Gyönyörű, bódítóan kellemes illata van, szinte hívogat magához. De mint minden rózsának, ennek is vannak tövisei. Néhány csak meg-megbök, megkarcol, éppen hogy csak egy kis vér fakad belőlünk általuk. Ám vannak, amik mélyre hatolnak, és bőrünkbe ékelődnek. Akár egy életen át tartóan. Ezeket a töviseket nem tudjuk kihúzni magunkból, se kitépni, minél jobban próbálkozunk, annál fájdalmasabb. Néha, ha mégis próbálkozunk, és próbáljuk kipiszkálni bőrünkéből őket, az általuk okozott sebek kifakadnak, véreznek, rosszabb esetben még mélyebbre hatolnak, egészen a húsunkig. Ám mint minden dologban, ebben is van szépség. Hiszen a rózsza tüskéi tesznek azzá, amik vagyunk. Emberek hibákkal, tévedésekkel, gyötrelmekkel és félelmekkel. De ha türelmesen várunk és reménykedünk, akkor egy nap rátalálunk a virágban elrejtett nektárra. Arra a személyre, aki elfeledteti a bennünk lévő tüskéket. Vérző sebeinket pedig begyógyítja, és nektárt juttat szívünkbe, vénáinkba, egész testünkbe és lelkünkbe. Nos, számomra ezt jelenti az élet. A szépet keresni, gyönyörködni, sírni, nevetni. Aztán rátalálni a másik felünkre, az igazi angyalunkra, aki elhozza nekünk a földi mennyországot.

Mesztegnyi Amadeusz

Versek

Csöpp vágyak

Szeretném, ha szeretnél.
Csókoddal éltetnél.

Szavaiddal ringatnál.
Szemeddel simítnál.

Melegségedet adhatnád.
Szívdobbanásodat hallhatnám.
Ha mellettem alhatnál.

Álmainkban járhatnánk.
Lelkedet láthatnám.
Kezem kezedbe foghatná

Merengő

Émelyeg a hold
kavics kacsázik a tó vizén.

kopogtat a magány a kopár jég telén.

Ülök a félhomályban,
s rád gondolok

karosszék imbolyog
hunyt szempillám alatt is rólad álmodom.

Vágytűz

Leheletedet érzem nyakamon,
nevemet halkán suttogod.

Csókot csalsz számra,
ajkad forr rája.

Vonaton

Ültem a vonaton, s egyre csak engem nézett,
Tekintete enyémbe mélyedt.

Tiszta lelke belém látott,
Meglelte bennem a világot.

Szakálos Fédra

A szerelem szerepe

Ez, ami a sejtjeimben lakozik,
a rendszer, amely hüen adózik.
„Dolog”, ami csak néha, vagy örökké él,
fájdalom, ha csillapítástól fél.
A befektetésem az életben.
Te vagy a nyál, ami folyik a számon,
a téli hóesésben erős szánom.
Te vagy nekem az ülés a buszon,
a jó szagú gázolaj a benzinkúton.
Te vagy nekem a torta, a süti,
a sör, ami nyáron a testemet hűti.
Te vagy a dallam, a zaj, a csend,
minden film végén a happy-end.
Te vagy a bor, ami részegít,
a protekcióm, ami előnyben részesít.
Te vagy a víz, a folyékony élet,
a vállalkozó, aki emeli a tétet.
Te vagy a gazdag, a szegény, a polgár,
az ember, akihez szól a zsoltár.
Te vagy a fűzfa a tónak partján,
az alvó kisdéd, anyja karján.
Te vagy az élő, tomboló csábítás,
kezedben van fölöttem az irányítás.
Te vagy a jó, az igazi álom,
kinek ölelését sosem bánom.

Buzási Zsófi

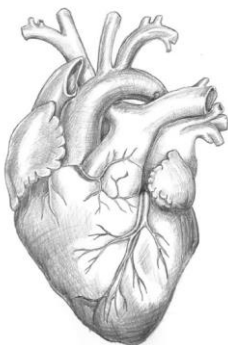
Voltam neked...

Voltam én minden,
Hercegnő rózsaszínben,
Gondolat messze innen,
Tengődő hal a vízben,

Kavargó szélvihar,
Mi nyugodni nem akar,
Ragyogó fénypont,
Mi mindent eltakar.

Voltam neked fájdalom,
Égető hiány,
Voltam neked nyugalom,
Mi folyton átjár.

S most vagyok neked emlék,
Egy kósza gondolat,
Mely ha megrohan,
Szíved megszakad.

Csery Klaudia

Rózsához

(Lilinek)

Rózsa?

Az meg kicsoda?

Valami tárgy,

érzés vagy talán egy élőlény?

Én sajnos nem tudhatom.

Idegenek voltunk,

de ott lent mélyen

tudtuk a másikról,

hogyan kicsoda, de szólni nem mert egyikünk sem.

Elindult valami, valami kezdetben furcsa dolog.

E lány? Talán ő lenne az?

Igen, valami szikra felpattant.

Ebből a szikrából mára már egy nagy csokornyí rózsá lett.

Rózsa?

Igen, a nagy rózsacsokorban pedig egy műrózsa, a sok valódi rózsá között.

Én addig foglak szeretni, amíg az utolsó rózsaszál el nem hervad.

Mädcher Máté

Ne légy robot!

Kora reggel monoton menetelnek,
Agyukba nagy csavarokat szerelnek.
Szürke szenny folyik az utcán,
Rozsdás könny gurul az arcán.

Héj ti, millió fekete robotok!
Nem látjátok, hogy haldoklik korotok?
Sápadt század, koszos világ,
Szívük helyett törött szilánk.

Kora reggel monoton menetelnek,
Nyikorgó gépezetek fenyegetnek.
A vasárc alatt fullad,
Az emberség régen szunnyad.

Mikor törik szét végre ez a rendszer?
Légy zord vas helyett melegszívű ember!
Egyediségre törekszem,
Ne légy robot a tömegben!

Galacz Petra

Fény

Elmúlik lassan minden nap
és kicsi lelkem többször nem kap
egy melegséggel teli pillantást.

Rohantak gyorsan az évek,
elringatott a nyugodt ének.

Csillogó lélek lépett termünkbe.

Sötétség borított sokszor,
ami foglyul ejtett, de rosszkor
és nem tudtam letépni rabláncom.

Menekülni esélytelen,
úgy éreztem, ez már végtelen.

Lelkem küszöbén kopog valaki.

Szemem előtt fénylő csillag
úgy zuhant váratlan pillanat.

Nyújtja kezét és kiszabadított.

Fényességet gyűjt a mélyben,
utat mutatott az életben.

Szavai egy térkép a kiúthoz.

Értékes gyémánt a lelke,
elmúlt az évek hideg tele.

Ragyogó lámpásom volt viharban. (...)

Galacz Petra

A nagybetűs...

Pár éve még nem ismertük egymást,

Két élet, kétféle meglátás.

Egymáshoz nem is voltunk messze,

Mégse akkor történt meg kapcsoljunk kezdete.

Szép, nyári nap sétáltam az utcán,

S velem szembe jött egy gyönyörű lány.

Szemei, akárcsak az örökkévalóság,

Mosolya, mint a végtelen boldogság.

Haja válla fölött libbent, ahogy a szél fújta,

Néztem csak némán, szóhoz sem jutva.

Ott kezdődött a barátság,

Elkezdett hasonlítani a kettő meglátás.

Élveztem minden időt, mit vele töltöttem,

Minden nap, minden percben a fejemet törtem,

Hogy jussak közelebb a lány szívéhez?

Egyik nap megszületett a tökéletes ötlet.

Érzelmem szálai az egekbe szöktek,

Így szívem pár lépéssel közelebb szökkent.

Szerelem? Soha nem volt benne részem, éreztem, hogy te leszel a szívem másik része.

Ketten örökre együtt tűzön, vízen át, ahogy tartja a mondás,

Nincs erre szó, nem is kell már semmi más.

Szeretjük egymást örökké, most már érzem,

Melletted leszek, amíg el nem jön a végét.

thank
you

Impresszum:

Kelet

Az ANK Gimnázium irodalmi folyóirata

Főszerkesztő:

Tóth Noémi

Grafika:

Egres Liliána

Felelős szerkesztő:

Mezei Adél

Írásaitokat ebbe a postafiókba várjuk:

keletank@gmail.com

(Kérünk titeket, írásaitokat **Word dokumentumban** juttassátok el részünkre!)